ఆంతర్యం - అభిమానం

కొద్దిగా డబ్బు అవసరం వచ్చింది. పెద్ద పోస్టాఫీసు సేవింగ్సులో వందో, వందయాభైయో డబ్బువుంది. ఆ డబ్బు తీసుకుని వచ్చి మందులు నేనే కొనుక్కుని ట్రీట్‌మెంటు ఆరంభిస్తే యీ కేసు తప్పక విజయవంతంగా నెరవేరుతుందని మనసుకి చెప్పుకున్నాను. ఊళ్లో నాకట్టే మంచి పేరు పడలేదు. నెలరోజులయినా ఒక్క కేసు కూడా రాలేదు. ఓ రకమైన విషప్రచారం కూడా నా మీద సాగుతున్నట్టు కర్ణాకర్ణిగా నాకు చేరింది. నేనేం చెయ్యగలను! చిన్న ఊరాయె. ఏరికోరి యీ పల్లెలాంటి పట్టణములో ప్రాక్టీసు చేదామని వచ్చాను. పట్నాల్లో నీళ్ళుకలిపి పోసే గవర్నమెంటు వారి ఆస్పత్రులకు తోడుగా యెందరో ప్రైవేటుడాక్టర్లున్నారాయె. అదీ కాక పల్లెటూళ్ళో ప్రశాంతంగా జీవించవచ్చును గదా అని ఆ ఊరు చేరుకున్నాను.

ఇప్పుడు నేను డబ్బు తెచ్చుకోవాలంటే జిల్లా కేంద్రానికి పోవాలన్న మాట. ఆ ముసలాడు డబ్బు కలవాడేనట బ్రతుకుదామని వుద్దేశం లేనివాడట. ఎందుకంటే బాధతో బ్రతకలేక అయి వుండవచ్చు. గుండెల్లో విపరీతమైన నొప్పి వస్తుంటుందని చెప్పాడు. "నేను యెందరి దగ్గరో వైద్యం చేయించుకున్నాను. ఏ మాత్రమూ లాభం లేకపోగా బ్రతక్కుండానూ చావకుండానూ చేశారు బాగా బ్రతగ గలిగితే కొంతడబ్బు ఇస్తాను. చావే రావాలిగాని చచ్చిపోతే యేమీ యిచ్చేదే వుండదు గదా" అన్నాడు ముసలాడు. నేను

జాగ్రత్తగా పరీక్షించి స్వంత ఖర్చుతో అతడికి ట్రీట్ మెంటు యిచ్చేందుకు నిశ్చయించు కున్నాను.

ప్రొద్దున్నే బస్సుయెక్కి పదిన్నర కల్లా జిల్లా కేంద్రాన్ని చేరుకున్నాను. హోటల్లో భోజనంచేసి పోస్టాఫీసు చేరుకునే సరికి పదకొండున్నర అయింది

అప్పటికే పెద్ద క్యూ వుంది కౌంటరు దగ్గర. నేను విసుక్కుంటూ అక్కడే ఒక బల్లమీద కూలబడ్డాను. నేను తీసుకుంటున్న కేసు గురించే నా ఆలోచనలన్నీ నిండివున్నాయి. ఈ కేసు సఫలమైతే నా మనస్సుకింత శాంతిదొరికి, నాకు ధృతి యేర్పడుతుంది. ఆ పల్లె ప్రజల వింత మనస్తత్వం గురించి నాకు విచిత్రమైన ఆలోచనలు వచ్చినై. వాళ్ళను గురించి జాలిపడటం కన్న నేనేం చేయగలను ఇంతకూ నాకు పెళ్ళి పెటాకులు కాలేదన్న సంగతి వాళ్ళ కెలాగో తెలిసింది. అప్పటినుంచీ వొక ప్రచారం సాగింది. ముప్పయ్యేళ్ళు పైబడ్డ ఇతనికి ఇంత వరకూ పెండ్లెందుకు కాలేదు. ఇలాటి పల్లెకు యెందుకు వచ్చాడు? ఏదో కథ వుండి వుంటుంది. దీనికి తోడు ఆ వూళ్ళో నేటివ్ డాక్టర్ శరభాచారి 'అతడి సంగతి నాకు బాగా తెలుసు. కాలేజీలో గోలరేపితే ఒక సంవత్సరం పాటు ఇంటికి పొమ్మన్నారు. ఇంతకూ అతని ప్రవర్తన మంచిది గాదనే కాలేజీ అధికారులు అలా చేశారట. ఋజువర్తనలేని వాడు' అని అక్కడక్కడా చెపుతూవచ్చాడట. పాపం, అతని భయం అతనిది. కేవలం భగవంతుడిమీద భారం వేసి, ఆయుష్షు లేకపోవటం. ఋణం తీరిపోవటంలాటి మాటలు తరచు ఉపయోగిస్తూ వైద్యం చేసే అతడు నన్ను చూసి ఈర్ష్యా, అసూయా, క్రోధం లాంటివి పెంచుకోవటంలో ఆశ్చర్యం ఏమీ లేదు. కాని ప్రచారం వలన ఒక్కోసారి యెంత

విషమ పరిస్థితు లుత్పన్నమవుతాయో, అట్టే సంస్కారంలేని అతడు వూహించలేక పోయాడు. నిజంగా అతడెవరో నాకు తెలియదు. అటువంటిది నా గురించి, నా నైతిక విలువల గురించీ అతడు చేసే ప్రచారం నన్ను పూర్తిగా క్రుంగతీసిందనే చెప్పాలి. జీవితంలో యెన్నో రకాల అపజయం పొంది, ఆత్మవిశ్వాసం కోల్పోయి, వంచితుడనై, ప్రపంచం మీద కసికొద్దీ సర్వనాశనమై, కొత్తాకు తొడుక్కుంటున్న నాజీవలతకు వేరు పురుగులా శరభాచారి తారసపడ్డాడు. నిజమే నైతిక విలువలను కోల్పోయాను. విచ్చలవిడిగా సంచరించాను. అందుకే అనుభవాల అగ్నిగుండంలో అగ్ని పరీక్షకు నిలబడి పరిశుద్ధుడనై క్రొత్తచోట బ్రతుకు చిగురించుకోవాలని వచ్చాను. కాని చిత్రమైన ప్రపంచం నన్ను విచిత్రమైన పరిస్థితుల లోకి యీడ్చుకొచ్చింది.

కౌంటర్ దగ్గర 'క్యూ' ఇంకా పెరిగిపోతున్నది. ఇలా అయితే లాభం లేదని నేను వెళ్ళి క్యూలో నిలుచున్నాను. ఈ ఆఫీసుల్లో ఉద్యోగస్థులు యీ ప్రభుత్వం నాదనీ, యీ ప్రజలు నా వాళ్ళనీ, అంతరాంతరాలో అభిమానపడి పని చెయ్యరు. అందువలననే నిత్య జీవితంలో సామాన్యుల కింత అసంతృప్తి; రోజుకు రోజు సాంఘిక వ్యవస్థ దిగజారి పోవటం. పాపం వాళ్ళు మాత్రం యేం చేస్తారు? వాళ్ళకూ అసంతృప్తేనాయె. ఒక రోజుది కాదు, ఒక పూటది కాదు. అందువలన వాళ్లూ యేదో నిర్లిప్తతతో పనిచేసుకుంటూ పోతారు.

నా కళ్ళను నేను నమ్మలేక పోయాను. కల లాగా వుంది. సిద్ధహస్తుడైన రచయిత వ్రాసిన కథ అనుకోని విధంగా మలుపులు తిరుగుతుంటే పాఠకుడు యెలా ఆశ్చర్యపోతాడో అదే విధంగా నేనూ ఆశ్చర్యం పొందాను. అయితే ఇంకా కొద్ది అనుమానంగానే

ఉంది. దూరాన వొక ఆడ గుమాస్తా కన్పించటమే యీ నా ఆశ్చర్యానికి కారణం. అయితే ఆమె స్త్రీ అయినందువల్ల కాదు నాకు ఆశ్చర్యం. అక్కడ ఆ కుర్చీలో కూర్చుని తలవంచి పని చేసుకుంటున్నది. శ్యామల అని మనసు గట్టిగా నమ్ముతున్నది.

నా అనుమాన నివృత్తికోసం ఆమే తలయెత్తి చూస్తుందేమోనన్న ఆశతో ఆమె వేపే చూడసాగాను. ఆమె శ్యామలే అని నిర్ధారించుకోవాలని నా మనసులోని కోర్కె క్షణక్షణ ప్రవర్థమానమవుతున్నది. నేను ఒక్కొక్క అడుగే ముందుకు పోతున్నాను. కాని శ్యామల మాత్రం తలయెత్తి చూడలేదు. ఆమెను పిలుద్దామన్న వూహ నాలో జనించక పోలేదు. కాని ఆమె శ్యామల కాకపోతే—"క్షమించండి. మా శ్యామల అనుకున్నాను," అనవచ్చును. కాని ఆమె విసుక్కుంటుందేమో! వీళ్ళంతా యేమనుకుంటారో! అయినా ఆమెను పిలుద్దామన్న వూహ నాకే లజ్జాకరంగా తోచి వదిలేశాను.

నా మనస్సు ఆమె శ్యామలే అని దృఢంగా నమ్ముతున్నది. అసలు నేనింత వితర్కంలోపడి కొట్టుకునే వాణ్ణికాను. కాని శ్యామలను చూసి నాలుగేళ్ళు కావస్తున్నది. ఆమె పెళ్ళికి పోలేదు. కాని తరువాత రైల్లో ప్రయాణం చేస్తూ కలుసుకున్నాము. అప్పుడే శ్యామల తన భర్తను కూడా నాకు పరిచయం చేసింది. ఆనాడు నా దురదృష్టానికి నేను యెంతగానో చింతించాను. తరువాత కొన్ని విషాద సంఘటనలలో. నే నెరిగిన వాటన్నిటిలో అతివిచారకరమైనది. శ్యామల భర్తను కోల్పోయి నిరాధార కావటం. చిన్నతనం నుంచీ కర్మ సిద్ధాంతంమీద నమ్మకమున్న నాకు శ్యామలను ఆనాడు చేసుకోలేక పోవటానికిగల కారణం. తెలిసింది ఆ రోజున.

శ్యామలని యెంతో చిన్నతనం నుంచీ నేను యెరుగుదును. శ్యామ లని నేను పెళ్ళి చేసుకుంటానని అనుకునే కొంతమందితో పాటు నేనూ అనుకునేవాణ్ని. కాని చిత్రంగా నేను శ్యామలను పెళ్ళి చేసుకోలేక పోయాను. ఆ రోజుల్లో యీ రహస్యం గురించి ఆలో చించలేక యెంతో యిదయి పోయేవాణ్ని. కాని కొద్ది రోజుల తర్వాత తెలిసింది. శ్యామలకే యిష్టం లేకపోయిందట. ఈ విష యం తెలిసిన రోజున శ్యామలని పెళ్ళిచేసుకోలేక పోయినందుకు పడిన బాధకంటే యెక్కువ బాధపడ్డాను. ఆవాళ నా మనసుని నా ఆలోచనలతో దారుణంగా హింసించుకున్నాను. ఆవాళ నాకు గతం అవమానకరంగా, వర్తమానం అశాంతితో కూడుకున్నదిగా, భవిష్యత్తు ఆశాలేశము లేనిదిగా కన్పించింది.

నేను అలా చూస్తూనే ముందుకు జరుగుతున్నాను. గడియా రంకేసి చూసుకున్నాను. మూడు నిమిషాలు, నాలుగు నిమిషాలకు ఒక మనిషి కౌంటరు దగ్గరనుంచి వెళ్ళిపోతున్నాడు. ఇంకా నా ముందు తొమ్మిదిమంది వున్నారు. అంటే దగ్గిర దగ్గిర ఇంకా నలభై నిమిషాలు నేను క్యూలో వుండవలసి వుంటుందన్నమాట. ఈ లోపు నైనా ఆమె నాకేసి చూడవచ్చు. ఆమెశ్యామలేనని నేను నిర్ధరించు కోవచ్చు. కాని ఆమె నలభై నిమిషాలు గడచి నేను కౌంటరు దగ్గరకు వచ్చేసరికి ఒక్కసారి కూడా తలయెత్తి చూడలేదు. పధ్నాలుగుసార్లు ఆవలించింది. మూడుసార్లు వ్రేళ్లు విరుచుకుంది. రెండుసార్లు కళ్ళజోడు తుడుచుకొని కళ్ళుకూడా తుడుచుకుంది. పాపం—అంత కష్టపడుతూ యీ వుద్యోగం చేయకపోతే ఏమో ననుకున్నాను. నేను కౌంటర్ దగ్గరకు వచ్చి రెండుసార్లు దగ్గి సహ జం కాని స్వరంతో ఆ క్లర్క్‌ని యేదో అడిగాను రూల్సు గురించి

కావాలని. అప్పుడామె తలయెత్తి చూసింది. నా అనుమానం తీరి పోయింది. కాని ఆమె చాలా మామూలుగా తలదించుకొని తనపని తాను చూసుకోసాగింది. నాకు మరీ ఆశ్చర్యమయింది. ఆమె నన్ను గుర్తించలేదా—గుర్తించికూడ యిలా ప్రవర్తిస్తున్నదా—నేను ఒక రకమయిన అసంతృప్తితో అలానే నిలుచుండి పోయాను. డబ్బు తీసుకున్నాను. బయటకు వచ్చాను. ఒంటిగంట పైనే అయింది. ఓ క్లర్కు సిగరెట్ కాల్చుకుందామని కాబోలు బయటకు వచ్చాడు. అతణ్ని అడిగాను "ఆ అమ్మాయి పేరేమిట"ని. అతడు చెప్పాడు. "ఆమె యిప్పుడు బయటికి వస్తుందా?" అతడు నావేపు అసహ్యంగా చూసి 'రాదు' అన్నాడు.

నేను మళ్ళీ లోపలికి వెళ్ళాను. ఆమె ఫ్లాస్కులోని కాఫీ వంచుకుని తాగుతున్నది. ఈసారి నన్ను బాగానే చూసింది. కానీ నన్ను గుర్తించానన్న విషయం ఆమె బయట పడనియ్యలేదు. నాకు ఏం చెయ్యటానికి తోచలేదు. ఇప్పుడు వెళ్ళి మందులు కొనుక్కుని మూడు గంటల బస్సులో వెళ్ళిపోవచ్చును. కాని నాకు శ్యామలతో యెలాగైనా మాటాడాలని వుంది. ఒక పోస్టు జవానుని పిలిచి నా పేరూ ఊరూ వ్రాసి వొక చిన్న చీటీని ఆమె వద్దకు పంపించాను. దానికి, వెనక ఆమె తమ ఇంటి అడ్రసు వ్రాసి ఐదుగంటల తరవాత ఇంటికి రమ్మనికోరింది. నేను తృప్తిపడి బజారువేపు వెళ్ళిపోయాను. ఆమె శ్యామలే!

మందులన్నీ కొనుక్కుని కాఫీ తాగేసరికి నాలుగు గంట లైంది. ఒక గంట అటూ ఇటూ తిరిగి రిక్షా మాటాడుకుని శ్యామల గారింటికి చేరుకున్నాను. శ్యామల అప్పుడే ఆఫీసునుంచి వచ్చింది కాబోలు నీరసంగా, వొళ్ళో పాపను కూచోబెట్టుకుని కుర్చీలో

కూర్చునివుంది. నన్ను చూడగానే చిరునవ్వుతో ఆహ్వానించింది. నేను వెళ్ళి వేరే కుర్చీలో కూర్చున్నాను. ఇంట్లోంచి శ్యామల వాళ్ళ అమ్మ వచ్చి నన్ను చూసి కంట తడిపెట్టుకుని పాపను తీసుకుని ఇంట్లోకి వెళ్లిపోయింది.

శ్యామలతో యెలా మాటాడాలో, యేం మాటాడాలో నాకు తోచలేదు. ఆమె నన్ను అడిగింది యెక్కడ వుంటున్నదీ, యేం చేస్తున్నదీ. నేను చెప్పాను. "అంత పల్లెటూళ్ళో పడివుండటానికి మీ ఆవిడ యెలా వొప్పుకున్నదీ" అని ఆమె ఆశ్చర్యం ప్రకటించింది.

నేను చెప్పాను, నాకు ఆవిడంటూ ఎవరూ లేరన్నసంగతి ఆమె మరీ ఆశ్చర్యపడింది.

"ఎంచేత పెళ్ళి చేసుకోలేదు?" అని అడిగింది.

ఇలాటి అసందర్భపు ప్రశ్నకి యేమని సమాధానం చెపుతాను నవ్వి వూరుకున్నాను.

"త్వరగా పెళ్ళిచేసుకో," అని సలహా యిచ్చింది,

"చూస్తాను," అన్నాను.

ఇలా కొంత సంభాషణ వోక్రమంలో గడచిన తర్వాత నేను అడగదలచుకున్నది అడిగాను. ఆమె అతిసహజంగా, "వెంకట్రావు యూనివర్శిటీలో యం. ఏ. చదువుకుంటున్నాడు," అని చెప్పింది.

"ఎన్నాళ్ళైంది యీ ఉద్యోగంలో చేరి?" అని అడిగాను.

"సంవత్సరం దాటుతున్నది. వెంకట్రావుకి యీ యేడుతో చదువైతుపోంది. నేనూ ఉద్యోగం మానేస్తాను," అని చెప్పింది.

వెంకట్రావు శ్యామలకు మరది. వెంకట్రావుతో నాకు బాగా పరిచయం కూడా వుంది. అయితే శ్యామల వెంకట్రావు కోసం బ్రతుకు సుఖం ఏదైనా మిగిలివుంటే దాన్ని కాస్తా అమ్ముకుంటోందన్నమాట. వెంకట్రావు వట్టి బుద్ధిహీనుడు. పనికిరాని వెధవ. అతడు చదువుకోకపోతే యెవరేడ్చారు. జీవిత సుఖం నుండి వంచితురాలైన ఆమె తన పాపను విడిచిపెట్టి పగలంతా ఆ పాడు ఆఫీసులో చాకిరీ చేయటానికి కారణం వెంకట్రావు. వెంకట్రావుమీద నాకు చెప్పలేని అసహ్యం కలిగింది.

ఇంకా శ్యామల చెప్పింది. తాను ఎనభైరూపాయల దాకా పంపిస్తుందట. ఏదో బుద్ధిమంతుడు కనుక కష్టపడి చదువుకుంటు న్నాడట. నాకు ఆ వెంకట్రావుమీద బాగా కోపమొచ్చింది.

శ్యామల ఇంకా ఇంటి విషయా లేవేవో చెప్పింది. నన్ను ఆ రాత్రికి భోజనానికి వుండమన్నది. కాని నేను శెలవు తీసుకుని వచ్చేశాను. ఆ రాత్రే వూరికి చేరుకున్నాను.

మర్రోజు ప్రొద్దున నేను మొట్టమొదట చేసినపని వెంకట్రావుకి ఉత్తరం వ్రాయడం. ప్రపంచ పరిస్థితులూ, నీతి, దయా, సాను భూతీ, జాలీ అంటే యేమిటో, అవి వ్యక్తులపట్ల యెప్పుడెప్పుడు చూపాలో, యెందుకు బ్రతకాలో, నిజమైన మానవుడు యెలా బ్రతకాలో, యెన్నెన్నో వ్రాశాను. అప్పటికి నా మనసుకి వూరట కలిగింది. దారుణమైన విషయ మేమిటంటే మనిషి తాను ఆచరించలేని సిద్ధాంతాలను ఇతరులకు వుపదేశించటం. నేను యేదో నాకు తోచింది వెంకట్రావుకి వ్రాశాను. నేను సక్రమంగా బ్రతుకు తున్నానా అంటే అది వేరే విషయం. తరువాత చాలా రోజుల

దాకా నాకు శ్యామల వాళ్ళ సంగతులు తెలీలేదు. భగవంతుడి దయవల్ల నేను పట్టుకున్న మొదటి కేసు విజయవంతమైంది. ఆ రోజు నుంచీ క్రమ క్రమంగా ఆ పల్లెలో, నా యెడల వైముఖ్యం తగ్గిపోయి నా ప్రాక్టీసు కూడా పెరిగింది. ఒక్క సంవత్సరం గడిచేసరికి నేను దిగులుపడవలసిన అవసరం లేకపోయింది. నాకు ధృతి యేర్పడింది. తరువాత యెప్పుడో నాకు వెంకట్రావు పెళ్లి శుభలేఖ పంపించింది శ్యామల.

శ్యామల యెప్పుడేనా నన్ను గురించి కూడా అనుకుంటుం టోంది కదా అని నేను సంతోషించాను.

తరువాత కొద్దిరోజులకు నా ప్రాక్టీస్ బాగా పెరిగిపోయి వూపిరి పీల్చుకునేందుకు కూడా తీరిక లేకుండా పోయింది. తరు వాత కొద్దిరోజులకు వొక ఆపరేషన్ సందర్భంలో రోగిని తీసుకుని నేను జిల్లా కేంద్రానికి వెళ్ళాను. ఆపరేషన్ విజయవంతమైంది. నాకు పూర్తిగా తీరిక లభించింది. శ్యామలను చూసివద్దామని సాయంకాలం పూట వెళ్లాను. శ్యామల తన కుర్రాడితో ఆడుకుంటు న్నది. కుర్రవాడు పెద్దవాడైనాడు. ముద్దుగా తప్పటడుగులు వేస్తున్నాడు. శ్యామల వాడ్ని నవ్విస్తూ తాను నవ్వుతున్నది. నన్ను సాదరంగా ఆహ్వానించింది. నేను వెళ్ళి కూచున్నాను. శ్యామల ఉద్యోగం మానేసిందట. అందుకు నాకెంతైనా సంతోషం కలిగింది. పావుగంట గడిచిన తరువాత నాకు కాఫీ తీసుకొచ్చి యిచ్చింది. కాఫీ చప్పరిస్తూ నా మనసు యెంతో ప్రశాంతతను అనుభవిస్తుండగా "వెంకట్రావు ఏమంటున్నాడిప్పుడు?" అని అడిగాను. శ్యామల దిగులుగా, తమాషాగా నవ్వింది.

"కొత్తగా పెళ్లాం వచ్చిన వాళ్లంతా యేమంటారు. అతడూ అదే అంటున్నాడు. అవును నీకేం తెలుస్తుంది," అని నవ్వింది. నేనూ యెందుకో నవ్వాను.

"నీవు ఉద్యోగం మానేశావు కదా, నీకు యెంత పంపిస్తున్నాడిప్పుడు?'' అని అడిగాను.

"ఏమీ పంపించటం లేదు. నేనే వద్దన్నాను'' అన్నది.

నా మనసు మూలిగింది. వెంకట్రావుమీద కోపమో, అసహ్యమో, యేదో నిర్వచింపరాని జుగుప్స కలిగాయి.

నేను ఏదో ఆలోచించటం కనిపెట్టి శ్యామల అన్నది. ''వెంకట్రావు ప్రతినెలా ఒకటో తారీకునే జీతం తీసుకోగానే బాబుపేర ఎనభైరూపాయలు బ్యాంకులో వేస్తున్నాడట. నేను వద్దని కూడా ఉత్తరాలు వ్రాశాను. కాని ప్రతినెలా నాకు తెలుస్తూనే వుంది. బాబు పెద్దవాడై పెద్ద చదువులు చదువుకోవాలని అతడి వుద్దేశ్యమట." శ్యామల దిగులుగా చెప్పింది. నేను అప్రతిభుణ్ణయి పోయాను. మనసుకి నిర్వచింపరాని బాధపట్టుకుంది, వెంకట్రావుని గూర్చి అలా తలచినందుకు. శ్యామల చెపుతున్నది. "డబ్బుదేమి వుంది! భగవంతుడు యెలా రాసిపెట్టి వుంటే అలా జరుగుతుంది. అభిమానాలు ఎక్కడనుంచి కొనుక్కొని వస్తాము. అభిమానం డబ్బుతో వస్తుందా— ఈ వరకు నేనంటే వెంకట్రావుకి యెంత అభి-మానమో— ఇప్పుడు కొద్దిగా కూడా అభిమానం లేదు. పరాయి వాడయి పోయినాడు.'' ఆమె కళ్లల్లో యెంత దిగులో చెప్పలేను, ఎంతో బాధగా చెప్పింది.

నాకు చాలా ఆశ్చర్యమైంది. ఆమె అజ్ఞానం చూసి నాకు జాలికూడా కలిగింది. ఇలా ఆలోచిస్తుందేం! శ్యామల కళ్ళు తుడుచు

కుంది. నేను శెలవు తీసుకుని వచ్చేశాను. దారిలో ఆలోచించాను. వెంకట్రావు ఇలా మారిపోవటానికి కారణం నేనే నేమోనని, నేను వ్రాసిన ఉత్తరమే మోనని—అంటే వాదిన నాతో తనను గురించి యేం చెప్పిందోననే భావనే నేమోనని నాకు తట్టింది. నన్ను నేను తిట్టుకున్నానుకూడా, ఆ ఉత్తరం యెందుకు వ్రాశానా అని. అలాటి ఉత్తరాల వల్ల అటువంటి మనుషులు మారిపోవటం మానవప్రకృతికి విరుద్ధమైన విషయమేమీ కాదు. కాని నాకిప్పుడు వెంకట్రావు మీద యేమీ కోపంలేదు.

★